RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 107.320 van 4 juni 2002
in de zaak A.112.554/XIV-7233.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. VAN LIERDE,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Van Putlei 9

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 januari 1975 en van Iraanse nationaliteit, op 7 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. VAN LIERDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België voor de eerste maal binnen op 7 januari 2001 en verklaart zich vluchteling op 10 januari 2001.

1.2. Op 12 januari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. De verzoekende partij komt België voor de tweede maal binnen op 14 maart 2001 en verklaart zich een tweede maal vluchteling op 25 juli 2001.

1.5. Op 30 juli 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 12 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U diende een eerste asielaanvraag in op 10 januari 2001. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 12 januari 2001 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 februari 2001. U zou niet zijn teruggekeerd naar Iran maar u zou zich van 31 maart 2001 tot en met 25 juni 2001 in Turkije hebben gevestigd waarna u terugkeerde naar België. Tijdens uw interview in dringend beroep in de loop van uw tweede asielaanvraag, verklaarde u dat u sinds 1376 (Iraanse kalender, stemt overeen met 1997-1998) politiek actief zou zijn in Iran. U zou lid geweest zijn van "Golé Sorkh" en u zou meetings hebben georganiseerd en financiële steun hebben verleend. Tijdens uw legerdienst zou u problemen hebben gekregen met de Iraanse autoriteiten waarna u voor de rechtbank moest verschijnen. Om verdere problemen te vermijden, zou u, na drie en een half jaar onderduiken, Iran hebben verlaten. Een aantal van uw vrienden en partijgenoten zouden één maand vóór uw vlucht zijn opgepakt en opgesloten. Ook uw vader zou opgepakt zijn, na uw vertrek uit Iran, omdat hij u op illegale wijze zou geholpen hebben het land te verlaten. Uw broer A. zou ontslagen zijn bij de radiozender "Jeda Vasimayé Iran" omwille van uw politieke activiteiten.

Tijdens uw tweede asielaanvraag legt u ons een kopie van twee convocaties voor waarmee u uw vluchtmotieven tracht te staven. De eerste convocatie zou aangekomen zijn op het adres van uw ouders in de elfde maand van 1379 (Iraanse kalender; komt overeen met januari/februari 2001 Europese kalender), de tweede in de tweede maand van 1380 (april/mei 2001). Het zouden convocaties zijn van het ministerie van Justitie van Teheran waarin zou staan dat u opgesloten zou worden (volgens artikel 114) indien u niet aanwezig zou zijn op de rechtbank.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in uw diverse verklaringen te vinden zijn, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw asielrelaas. Tijdens uw tweede asielaanvraag baseerde u uw problemen en de daaruit voortvloeiende vlucht op uw lidmaatschap van de partij Golé Sorkh (verhoorverslag CGVS pagina 4). Tijdens uw eerste asielaanvraag repte u evenwel met geen woord over uw voorgehouden politieke activiteiten en ontkende u daarentegen uitdrukkelijk politiek actief te zijn (verhoorverslag eerste asielaanvraag CGVS pagina 4). Evenmin had u tijdens uw eerste asielaanvraag vermeld dat een aantal van uw vrienden waren opgepakt of dat uw oudste broer zijn werk door uw toedoen was kwijtgeraakt. Het niet vermelden van dergelijke essentiële elementen tijdens uw eerste asielaanvraag, maakt dat geen geloof meer kan worden gehecht aan de thans door u voorgehouden feiten of aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten.

Bovendien spreekt u zichzelf ook tegen tijdens het interview in dringend beroep van uw tweede asielaanvraag. Zo ontkent u vooreerst de beschuldigingen van het ministerie van Justitie om iemand van de ordediensten te hebben geslagen (verhoorverslag CGVS pagina 9) maar verder in het interview geeft u dan wel toe een lid van de Ettalaat, nl. Seyyed Mohammad, geslagen te hebben (verhoorverslag CGVS pagina 12).

Ten slotte kan u de reeds in uw eerste asielaanvraag vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerleggen in uw huidige verklaringen en dient integendeel vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt door uw huidige verklaringen. De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen.

(...).”.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Gebrek aan motivering.

Aangezien het Commissariaat-Generaal zijn beslissing motiveert door te stellen dat er een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in zijn diverse verklaringen te vinden zijn, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

Wat de tegenstrijdige verklaringen zelf betreffen, wil verzoeker het volgende opmerken. Het Commissariaat-Generaal stelt dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag niet vermeldde dat een aantal van zijn vrienden waren opgepakt of dat zijn oudste broer zijn werk door zijn toedoen was kwijtgeraakt. Dat verzoeker dit toen niet kon vermelden, aangezien deze feiten hem pas ter ore(n) kwamen na zijn eerste asielaanvraag.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat het niet vermelden van dergelijke essentiële elementen tijdens zijn eerste asielaanvraag, maakt dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan de thans door hem voorgehouden feiten of de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken.

Dat uit het voorgaande echter duidelijk blijkt dat verzoeker deze gegevens niet kon meedelen, aangezien hij er nog niet van op de hoogte was.

Op basis hiervan oordeelt het Commissariaat-Generaal dat het om tegenstrijdige verklaringen gaat. En op (die) basis wordt de beslissing gemotiveerd om de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen.

Dat het Commissariaat-Generaal dit echter niet als tegenstrijdig kan opvatten.

Dat deze motivering bijgevolg foutief is en niet voldoet aan de wettelijke motiveringsplicht.";

3.2. Overwegende dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat hierdoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt;

Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen dient te vermelden waarop de overheid haar beslissing steunt; dat in casu de bestreden beslissing besluit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij "bedrieglijk" is; dat het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag blijkt uit tal van tegenstrijdige verklaringen afgelegd door verzoeker; dat verzoeker slechts één tegenstrijdigheid tracht te weerleggen, meer bepaald betreffende het feit dat hij bij zijn eerste asielaanvraag met geen woord repte over de aanhouding van enkele vrienden, en evenmin vermeldde dat zijn oudste broer door zijn toedoen zijn werk was kwijtgeraakt, en nu in zijn verzoekschrift stelt dat hij deze gegevens pas vernomen heeft na zijn eerste asielaanvraag; dat uit het administratief dossier, met name uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, blijkt dat zijn vrienden reeds waren aangehouden ten tijde van zijn eerste asielaanvraag; dat verzoeker de overige tegenstrijdigheden niet weerlegt;

Overwegende dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te

bevestigen; dat één van deze onontvankelijkheidsgronden de "bedrieglijkheid" is, overeenkomstig artikel 52, § 1, 2/, waarnaar artikel 52, § 2, 2/, van de Vreemdelingenwet verwijst; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten aanzien van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier en tevens wanneer de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens de eerste en de tweede asielaanvraag volledig van elkaar verschillen, zodat het eerste en het tweede asielrelaas haast niets met elkaar te maken hebben, wat in casu het geval is; dat wat voorafgaat steun vindt in het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag heeft verklaard niet politiek actief te zijn en naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag plots verklaart “politiek actief te zijn”; dat volgens de Raad van State het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden tussen diverse verklaringen van verzoeker, wat in voorliggend geval vaststaat; dat rekening houdend met de in de bestreden beslissing opgesomde overwegingen, de Commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag; dat de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt op motieven die draagkrachtig en afdoende zijn; dat het eerste middel ongegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

> “Machtsoverschrijding.
> Aangezien het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar (zijn) beslissing motiveert op grond van het feit dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij daadwerkelijk lid was van de organisatie "Golé Sorkh".
> Dat verzoeker echter steeds verklaard heeft dat hij wel degelijk politiek vervolgd werd omwille van zijn activiteiten voor "Golé Sorkh".
> Dat verzoeker hiervan materiële bewijzen kon voorleggen tijdens de procedure voor het Commissariaat-Generaal, nl. twee convocaties van het Ministerie van Justitie uit Teheran;
> Dat het Commisariaat-Generaal echter voortgaat op haar eigen veronderstelling dat verzoeker niet betrokken was bij de organisatie "Golé Sorkh" en dat het Commissariaat-Generaal deze veronderstelling als waar heeft aangenomen.
> Dat het Commisariaat-Generaal hierdoor haar macht heeft overschreden.”;

4.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ingaat op de tegenstrijdigheden en hiaten in de verklaringen van verzoeker; dat de Commissaris-generaal hieruit kon besluiten dat de asielaanvraag bedrieglijk en bijgevolg onontvankelijk is; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op basis waarvan de Commissaris-generaal kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag; dat het tweede middel ongegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juni tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**